

Ne de Olsa Çocuksun Sen

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ekim 2024

“Çocuksun sen her ayrılıkta imlası bozulan
Susan bir çocuktan daha büyük bir tehdit
Ne olabilir, sorumlun karşılığını bilmiyor kimse
Kötü bir anlatıcıyım oysa ben”(Ahmet Telli)

Acının resmini çek demiştin o gün hani ruhun açığı ortayında saklı hüznün s/ağlamasını yaptığımız günün gecesinde hasret ırmağında yüzdürdüğümüz gölgemizin tam da teğet geçtiği istikamette saklı bir metafor misali şiire meyleden duyguların çizdiğimiz resminde.

Sonrasında gülücüklerimiz kundaklanmışken göz ucuyla yeşeren bir tohumla yaşaran mikroplarla bağdaşı oturduğumuz acının rozetini takmak ne kelime acının belirteci iken yer ve gök ve kaynayan kanımızda saklı tüm akyuvarları tensiyeye edip al yanaklarında göğün metruk kentler inşa ettiğimiz şiirin verdiği hükümde saklı gaipten gelen bir sır gibi.

Naftalin kokulu bir geceyi nasıl unutabilir ki insan hele ki içi mazisi ile yüklü hele ki manidar söylemlerin fikir yürüttüğü şaibeli gölgelere verip veritirdiğimiz bin bir gecenin masallarına sarılı solan benzimiz ve nifak sokanları değil dua okuyanları sevip de el ele verdikimiz.

Gün bu gün geceden çok kısa.

Hassas yüreğimin örülü olduğu mısralar kadar miski amber kokan göğün ve işte şair yüreğimin sefasını süremediğim kadar mazhar olan hangi gerçek ise çekçek arabasına yüklediğimiz binlerce mısra binlerce kafiyeye ve işbu miladın sonsuz ittifakın göreceli varlığında huşu içerisinde yaşamının da asla imkân dâhilinde olmadığı.

Başımız elbet göğe erdi.

Mintanımız elbet çekti yerkürenin çekim gücüne karşı gelmek ne kelime ve çekincelerimizi uyutup da düştüğümüz bu yolda uygunsuz teklifleri yerle bir edip yerin dibine soktuğumuz.

Gün haşin.

Gece durgun.

İmsak ise beklemede.

Yediğimiz vurgun ne ki yemediğimiz haram lokmanın indinde...

Bir sefa bir sefil rüya ve işte istifli ne çok nota saklı noktanın kabrinde hem yıl uğursuzun, şiir ise uğurum en çok katliamın yapıldığı dizeler sofrasında imgeler sofasında ve işte sosyetik bir işkence kabilinden her sus payı söylemde nokta yerine koyduğumuz kâh üç nokta kâh ünlem...

Ünlendiğimiz ve de uğruna savaş verdiklerimiz elbet değişimin değişmeyen muadili iken maskeli yüzler bulvarında kan kaybeden dürüstlük değil elbet varsın eşlik etsin matem yeter ki mahreme dokunmasın haram eller.

Miyop yalnızlığın tekil hücreci.

Önsezinin önemsiz iken son cümlesi.

Ve işte noktanın kalbinde saklanmış tüm bitişler tüm vedalar üstü örtülesi bir hazine gibi hem gizemli hem hikmet dolu.

Ataların ve atanmış acıların da çoktan rüştünü ispat ettiği.

Bir çengi bir de çengele takılan en çok da yalnızlığın hicretinde dudak ve şiir uçuklatan...

Böyle mi bitecekti hikâyemiz üstelik henüz başlamışken...

Olsa olsa şiirin hikâyesinde saklı kayyum ve matem en çok da neşredilen bir nesri b/ölüp da ortadan ve kesilen cümleleri dizeye çeviren bir minvalmişçesine şiirin ve şairin kundaklandığı yalnızlığın egemen olduğu kurtlar sofrasında sadece Rabbine ve umuda meyleden şairin doğasında mevcut ne varsa hayat gibi şiir gibi damgasını vurduğu kadar ömre...

Kazanız mübarek ola...